

Arnošt Vašíček

Návrat

Strážce duší

MYSTERY
FILM

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček
Návrat
Strážce duší

MYSTERY FILM
Ostrava 2025

Arnošt Vašíček: Návrat strážce duší

2. vydání

(1. vydání Edice ČT Praha 2009)

Copyright ©Arnošt Vašíček

Všecká práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie© Arnošt Vašíček a archiv Mystery Filmu

Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošcová

Mystery Film

Ostrava 2025

ISBN 978- 80-87730-73-07

*Oceánem věčnosti putují Strážci duší.
Vedení neomylnou prozřetelností přicházejí na svět,
aby chránili, co má zůstat skryté, a odhalili, co musí být zjeveno.
Ve službách osudu berou na sebe lidskou podobu,
ale jen vyvolení smějí spatřit jejich tvář.*

Bratrstvo ohně

1

Ve tmě se cosi pohnulo.

Gaber se zastavil. Pomalu sundal pušku z ramene a odjistil spoušť. Napjatě sledoval prostor před sebou. Neviděl nic. Lesu panovala čern. A ticho. Na okamžik zapochyboval, zda se nespletl. Sklonil hlaveň dolů. Stále se nehýbal. Pokud to byl divočák, nechtěl ho vyplašit.

Vpředu se mihl stín.

Gabera se zmocnilo zvláštní napětí. Nebylo to vzrušení lovce, spíš strach. Úzkost bez příčiny. Cítil, jak se mu ježí chloupky na rukou. Pokoušel se proniknout pohledem mezi stromy. Trvalo chvíli, než u jednoho z nich rozpoznal nejasné obrysy. Byly příliš vysoké a příliš světlé. To nemohlo být zvíře.

„Je tam někdo?“

Kdosi se přesunul za jiný kmen. Pohyb nedoprovázel žádný zvuk, žádné vrzání jehličí, žádný šelest větví.

Ticho Gabera znepokojilo. Uvědomil si, že stojí poblíž omšelého křížového kamene. Snažil se nemyslet na to, co se tu kdysi stalo, proč se v zemi před ním rýsuje mělká okrouhlá prohlubeň.

Zopakoval volání.

Vrátila se jen ozvěna.

Gaber sáhnul po dalekohledu pro noční vidění. Kam se po-
díval, nebylo nic živého.

Neuklidnilo ho to. Rozhodl se vrátit domů.

Odložil dalekohled a pomalu se otočil. Přímo za ním vise-
la ve vzduchu mlžná postava. A pár metrů stranou se vznáše-
ly další dvě. Usoudil, že není kdy zkoumat, co to sakra je. Jak
se pokusil rychle ustoupit dozadu, na hraně prohlubně ztratil
rovnováhu a svalil se na dno. Puška mu vypadla z ruky. Vstát
nestačil. Ještě ležel na zádech, když do tmy nad ním vpluli ti
tři.

* * *

Armín přiletěl ze Surinamu přes Arubu a Amsterdam. Posled-
ní etapa cesty se vydařila. Na vedlejším sedadle vystavovala své
půvaby sotva třicetiletá brunetka v elegantním kostýmku. Rych-
le zjistil, že ji v Praze nikdo nečeká. Tedy alespoň ne hned na le-
tišti. Teprve další den má jakési jednání. Vybral osvědčený scénář
„osamělé duše ztracené v cizím velkoměstě“, přidal pár dojíma-
vých vět o trpkém osudu spisovatele-tuláka bez šance zakotvit
v náručí milované ženy, po které sice tolik touží, jenže... Dál se
nedostal. Zájem o společnou večeři projevila dřív, než mohl svůj
chytlavý příběh rozvinout. Navíc tak učinila s úsměvem, který
hodně sliboval.

Armín nesnášel okázalé loučení a vítání. Rád odjížděl na dlou-
hé cesty sám a rád se vracel v tichosti, nikým nečekán. Teprve
po pár dnech v zátíší svého doupěte ohlásil: jsem zpátky.

Když po boku brunetky vycházel z prostoru přiletů, zjistil, že
ne všichni jeho letité zvyky respektují. Přímo proti dveřím stála
Katka Nelserová a zuřivě mávala rukama na pozdrav.

Brunetka ji nemohla přehlédnout. „To bude asi sestra, že?“

„Jo, přímo ctihodná,“ zabručel Armín.

„Tak tu večeři zrušíme nebo objednáte stůl pro tři?“ pokračo-
vala v otázkách s příchutí strychninu.

„Zavolám. Určitě.“

Oba věděli, že je to valčík na rozloučenou.

Armín s tváří staženou nuceným úsměvem dorazil k Nelserové. „Vás jsem tu opravdu nečekal, Katko.“ Doufal, že to zní patřičně nadšeně.

„To vidím.“ Nelserová překypovala upřímností jak politik před volbami.

„Byl jste pryč skoro rok, ale vůbec jste se nezměnil.“

„Vážně?“ přejel si prsty po tváři.

„Vy víte, o čem mluvím,“ zasyčela.

Brunetka její podezření potvrdila. Jak nastupovala do taxíku, poslala Armínovi vzdušný polibek a koketně zamávala.

„Tohle vás přece nemůže rozhodit. Je to jen náhodná známá z letadla.“ Armín se pokoušel najít přijatelnou výmluvu. „Pracuje pro jednu humanitární organizaci.“

Katka se ušklíbla. „Poskytuje pomoc potřebným? Jste odkázán na charitu? Nějak brzy, ne?“ Chtěla tu jedovatou představu ještě rozvinout, ale nakonec se rozhodla zasadit drtivější úder. „Neměl byste teď moc vyvádět, ať jste pozitíří ve formě,“ řekla starostlivě. „A taky si dejte do pořádku oblek.“

„K čemu oblek?“ Byl rád, že změnila téma. „Jdeme do opery? Figarovu svatbu jsem už viděl.“

„O Figara nejde,“ utrousila. „Mám velké překvapení.“ Odmkla vůz a otevřela kufr.

Cosí v jejím tónu Armína varovalo. Tušil, že by měl zpozornět. Uložil zavazadla a zpytavě se podíval. „Víte, že nesnáším překvapení.“

„Tomuhle neuniknete. Čekají nás křtiny.“

„Cože?“

„Slyšel jste dobře.“

Nevěděl, co říct. „Katko, tehdy na tom večírku před mým odletem...“ Zkoušel si vzpomenout, co se stalo, když se viděli naposled. „Asi jsem to přehnal s pitím, ale pokud si dobře pamatuju...“

„Myslím, že si nepamatujete na nic. Měl jste ji jak z praku. Musela jsem vás nechat přespat u sebe. Ale teď už to je jedno.

Pojďme k věci. S farářem jsem domluvená na jedenáct. Pokud se na ně chcete podívat ještě předtím, měl byste dorazit dřív.“

Armín dostal šílenou chuť na panáka, na dva, na celou láhev. „Jak na ně? Ono jich je víc?“

„No jistě. Já vám to neřekla?“ Nelserová usedla za volant a nastartovala. „Samo, že ne. Na druhém konci světa byste s tím stejně nic neudělal, jen si zbytečně zatěžoval hlavu. Ale teď když jste zpátky, můžete předvést, co umíte. Jsem fakt zvědavá, jak to vyřešíte.“

Armín usazený na sedadle spolujezdce strnule hleděl před sebe.

„Posloucháte mě?“ naléhala.

„Jo, ale nevěřím tomu, co slyším.“

„Proč ne? Budete fakt zírat.“

Nenašel odvahu odseknout, že zírá už teď.

* * *

Gaber ležel na dně prohlubně s vytřeštěnými očima a s tváří staženou hrůzou.

Tělo se ještě nezačalo rozkládat, ale zvěř si ho už všimla. Všude okolo bylo plno stop. Nabitou pušku pokrývala špína.

Hajný přivolal policii, a dokud nepřijela, držel u mrtvého stráž.

Pitva vyloučila cizí zavinění. Příčinou smrti byl infarkt, vyvolaný pravděpodobně šokem. Co ho vyvolalo, si nikdo netroufl spekulovat. Na celou událost by se rychle zapomnělo, ale pár sklenek navíc rozhodlo jinak.

Po Gaberově pohřbu se chlapi v hospodě dohadovali, co se asi v lese stalo. Hajný to věděl. Gabera cosi vyděsilo k smrti. Všiml si, že k prohlubni couval, jako by před něčím ustupoval, a on tušil, co to mohlo být. Tu noc tam nahoře, když hlídal nebožtíka, viděl cosi podivného. Přísahal sám sobě, že to nikdy nikomu neřekne. Opilý udělal chybu a světil se hostinskému. Kdyby dal oznámení do novin, tak rychle by se to nerozkřiklo.

2

„Dámy a pánové, poslední položkou dnešní aukce je fragment takzvaného Černého rukopisu z počátku 17. století.“ Dražitel nechal předvést malý útlý spisek s ohořelými okraji. Titulní list a úvodní část scházely. „Jde o místy jen těžce srozumitelný text popisující zřejmě tajné magické obřady. Autor není znám. Vyvolávací cena byla stanovena na 300 000 korun.“ Odvrátil zrak od rukopisu a zahleděl se do publika. Poté, co byly rozebrány nejzajímavější kousky, řada židlí osiřela.

Viktor Mráz zvedl ruku.

„Ano, číslo tři,“ poznamenal dražitel. „Dá někdo víc?“

„Tři sta padesát tisíc,“ zahlásila Eva Lorenová.

Mráz se zachmuřil. Zaskočilo ho, že o rukopis má zájem ještě někdo další. Tohle nebyl atraktivní exponát, o který by se měl dlouho přetahovat. Předpokládal, že ho dostane za nejnižší možnou cenu. Nasupeným pohledem změřil soupeřku. Půvabná mladá žena s přirozeně plavými vlasy seděla o dvě řady dále. Elegantní cihlově červený kostým jí slušel. Dobře to věděla. Sebevědomí z ní jen sálalo.

„Čtyři sta tisíc,“ přihodil.

„Ano, čtyři sta tisíc,“ potvrdil dražitel.

Lorenová reagovala okamžitě.

Mráz kontroval.

Přetahovali se až do sedmi set tisíc.

Lorenová váhala. Zadívala se dozadu sálu. „Sedm set padesát.“

„Sedm set padesát tisíc poprvé,“ zaznělo od stolku dražitele.

Mráz mlčel. Za ty desítky let, co se zúčastňoval podobných aukcí, si vypěstoval dokonalý instinkt. Dokázal rozšifrovat všechna ta gesta rukou, pohyby očí a změny výrazu tváře. Byl si jistý, že Lorenová nechce rukopis pro sebe. Všiml si, jak stále těká očima kamsi do poslední řady. Možná má pokyn, aby rukopis získala za každou cenu. V tom případě nemá význam s ní soupeřit.

Dražitel se chystal uzavřít dražbu. „Sedm set padesát tisíc po druhé.“

Lorenovou zachvátila panika. Co když přestřelila a Mráz to vzdá? Vyplašeně se podívala na Hirsche. Vůbec ji nevnímal. Seděl strnule na židli a civěl před sebe s podivně zaníceným pohledem.

Kdyby zaleželo na něm, Mráz by už o rukopis neusiloval, za tyhle peníze rozhodně ne, ale on musel. „Osm set tisíc,“ ohlásil neochotně.

Lorenová úlevně vydechla.

„Osm set tisíc poprvé,“ dražitel si všiml, že Lorenová odmítavě zavrtěla hlavou. „Osm set tisíc po druhé,“ naposled se rozhlédl po sále. „Osm set tisíc po třetí.“

Lorenová se zvedla. Počkala, až Mráz vyjde z řady, a zamířila k němu.

„Blahopřeji, jste chladnokrevný soupeř.“

„Nápodobně, madam, potrápila jste mě.“

„Měla jsem svůj limit. Výš už jsem jít nemohla.“ Pokusila se o úsměv. „Získal jste další perlu do sbírky, nebo ty staré texty studujete?“

Mráz se nechtěl nechat vtáhnout do hovoru, ale jako vždy zůstal zdvořilý. „Jsem jen starožitník, který zastupuje klienta. A teď, když dovolíte, madam, poroučím se.“

Dívala se za ním, jak odchází. Věděla, že musí zjistit, kdo to je a pro koho pracuje. Kdo a proč dal tolik peněz za neznámý rukopis? Rozhlédla se po sále. Hirsch už odešel. Zajímalo ji, zda se mu těsně před aukcí podařilo provést, co naplánoval.

3

Cedule u cesty oznamovala jméno vesnice. Armín zastavil těsně před ní, vystoupil a šel se přesvědčit, zda dobře vidí. Nevěděl, má-li se vztekat, nebo smát. Velkými černými písmeny v bílém poli bylo napsáno: KŘTINY.

To byly ty křtiny, kterými vyhrožovala Katka! Dostala ho.

„Spokojená?“ zeptal se jí, když se nasoukal zpátky za volant.

„Koledoval jste si o to.“

„Ale do tmavého obleku jste mě nutit nemusela. Cítím se v něm jako pako.“

„A taky tak vypadáte.“

Tvář mu ztuhla rozpaký.

„To byl fór.“ Katka se rozesmála. „Náhodou vám to moc sluší.“

„Náhodou ani náhodou,“ procedil mezi zuby. Otočil klíčkem a pomalu se rozjel.

„Fakt.“ Katka vyzývavě zvedla obočí. „Kdybych věděla, že se dáte takhle do gala, vzala bych si bílé šaty a mohli jsme ten náš vztah-nevztah rovnou legalizovat, když už budeme spolu v kostele.“

Mínila to jako další vtíp, nebo vážně? Sakra kolik let už takhle spolu vyražejí za novými záhadami, sbírají materiály, on pak napíše knížku a ona. Co z toho vlastně Katka má? Proč to dělá?

„Nestačilo by pro začátek tykání?“ nadhodil.

„Už jsem to chtěla dávno navrhnout.“ Obdařila ho oslnivým úsměvem. „Ale Armíne ti budu říkat pořád, stejně nikdo neví, jestli je to příjmení, nebo křestní jméno. Nebo bys radši něco mazlivějšího?“

Armín jen zakoulel očima. Chtěl to doprovodit hlasitým povzdychnutím, ale přímo před nimi se objevil chrám a na takovém místě nechtěl brát jméno Boží nadarmo.

Děkan Tomský stál uprostřed hloučku starších rozčilených žen. Postřehl, kdo přijel. Kvapně se rozloučil a zamířil k autu. „Rád tě zase vidím, Kačenko.“

„Já vás taky, otče.“ Znali se od mala, a i když byli skoro stejně staří, netroufla si oslovovat kněze jménem. Představila Armína a po pár zdvořilostních frázích a pozdravech od rodiny navrhla: „Půjdem se na ně podívat?“

Děkan přikývl. Vedl je přes kostel kamsi dolů. Cestou nemlčel. Už dlouho se vědělo, že pod křtinským chrámem jsou dosud neobjevené velké podzemní prostory. Podle pověstí byly napojeny na ohromný systém až několik kilometrů dlouhých tajných

chodeb. Historické anály ale nezaznamenaly, kde se nacházel vchod. Pozdější stavební úpravy a položení nové podlahy ho zřejmě překryly. Brněnští speleologové po něm pátrali řadu let. Našli neznámou hrobku opata Kryštofa a barokní chodbu pod rajskou zahradou. Jedné zimní noci se probourali do neobvyklé, deset metrů dlouhé lichoběžníkové krypty. Její dno pokrývala vysoká vrstva lidských kostí. Tohle rozhodně nebyla klasická hrobka. Těla nebožtíků nespočívala v rakvích a nehalily je rozpadající se rubáše. Hnáty a lebky ležely na sobě bez ladu a skladu; děsivá hromada, navršená neznámým a neznámým proč.

A skrývala se tu ještě jedna podivnost. Dvanáct černě ozdobených lebek s velkým písmenem T na čele.

Společně došli do nově zřízené kostnice. Zdi byly vystavěny z cihel. V zamřížovaných oknech se vrstvily kosterní ostatky. Zvláštní místo zaujímal výklenek, v němž byly vystaveny pomalované lebky.

„Tak to jsou ony,“ uvedl děkan zbytečně.

Přehlédnout je nemohli.

Každou z lebek obtačel namalovaný vavřínový věnec. Výrazný znak nad nosem měl v sobě cosi fascinujícího.

Kdo a kým byli lidé, jejichž ostatky kdosi takto vyzdobil? A co znamená symbol, který malbě dominuje?

Armínovi se v hlavě honila spousta otázek.

„Chystáme skromnou knížečku o historii křtinského údolí a rádi bychom tam o těch tajemných lebkách měli kapitolu. Chtěl jsem vás o ni požádat.“ Tomský roztáhl tvář do nesmělého úsměvu. „Nemusí být moc rozsáhlá.“

„Jistě, stačí jen napsat, komu ty lebky patřily.“ Armín přesně pojmenoval úhelný kámen celé záhady.

„Antropologové na nic nepřišli?“ zajímala se Nelserová.

„Odhadli jen stáří.“

Čekali, až Tomský odpověď upřesní.

„Podle stylu kresby jde o 17. století. Spíš jeho první polovina.“

„Říkal jste, že v té kryptě ležely ostatky téměř tisíce lidí. Odkud se tak ohromné množství kostí vzalo?“

„Náš chrám byl vybudován v první polovině 18. století na místě, kde dřív stály dva středověké kostely a hřbitov. Pohřbívalo se tam přes pět set let. Předpokládáme, že právě kostry ze zrušených hrobů skončily na jedné velké hromadě.“

Armín se zasmušil. „Ty pomalované lebky nemohly předtím ležet v zemi.“

„Proč ne?“

„Kresba by to nepřečkala.“ Naklonil se nad nejbližší lebku a důkladně si ji prohlížel. Tmavá linka byla i po staletích stále výrazná. Dokonce se lehce leskla. „Ví se už, co je to za barvu?“

„Podle doktorky Bakové...“

Armín nenechal děkana domluvit. „Ten výzkum vede Baková?“ Byl rád, že zrovna ona. Ochotně mu vycházela vstříc už léta. A nejen v oboru antropologie. Ale proč mu o té senzaci nic neřekla? Uvědomil, že byl skoro rok pryč.

Děkan se tvářil překvapeně. „Znáte se?“ Pak se vrátil k přerušené odpovědi. „Její tým zjistil, že jde o směs dřevěného uhlí a živočišného tuku.“

„V tom případě lebky musely původně ležet na dobře chráněném, suchém a chladném místě.“ Armín přemýšlel o možnostech.

„Možná v samostatné hrobce nebo ve sklepení původního kostela.“

„Co z toho vyplývá?“ zeptala se spíš sama pro sebe Nelserová.

„Že mohlo jít o příslušníky nějakého šlechtického rodu, opaty, faráře nebo jiné významné osoby. Pro obyčejné prostáčky tam asi místo nebylo.“

Děkan Armínovu teorii rozvinul. „Říká se, že by to mohly být ostatky českých pánů. Těch, co byli v roce 1621 popraveni na Staroměstském náměstí. Jak určitě víte, dvanáct z nich kat setnul mečem a jejich hlavy vystavil na Mostecké věži. Pak se ztratily.“

„To nesedí.“ Armín dobře věděl, proč. „Hlava hraběte Šlika byla už rok po popravě vydána jeho manželce. Ostatní mnohem později pryč uložili každou do samostatné krabice se jménem, aby se poznalo, o koho jde. Všechny naskládali do jedné rakve a pohřbili na nějakém tajném místě.“

„Ale prokázáno to není,“ upozornila ho Nelserová. „Neví se, kam hlavy českých pánů nakonec zmizely.“

Došlo jí, že tahle představa má pár háčků. Proč by popravení protestanti byli pochováni v poutním katolickém kostele? A z jakého důvodu by jejich lebky měly na čele znak ve tvaru T a ne třeba kalich?

„Podle těch vavřínových věnců muselo jít o význačné osobnosti. Možná to byli katoličtí mučedníci z doby husitské,“ pokračoval Tomský. „Písemné zprávy o tom ale nejsou žádné.“

Armín ten rozpor viděl hned. „V takovém případě se musíme ptát, proč pomalované lebky nebyly vystaveny na čestném místě přímo v chrámu a skončily na hromadě jiných starých kostí?“ Podíval se na Tomského. „Vy byste to určitě nepřipustil a váš dávný předchůdce taky ne. Spíš se zdá, že vůbec netušil, komu lebky patřily a co ta malba znamená.“

4

Zámeček vypadal zpustle.

Lorenová netušila, že za ořískanou fasádou se skrývá přepych.

Dívala se, jak vůz, který sledovala, sjel z hlavní silnice a po krátké příjezdové cestě dorazil k otevřené bráně. Na masivním kamenném oblouku visel erb. Dříve než ho stačila vyfotografovat, starožitník Mráz zaparkoval na nádvoří, přímo před hlavním vchodem, vystoupil a zazvonil u dveří.

Lorenová ještě několikrát zmáčkla spoušť a odjela do vesnice, aby zjistila, komu sídlo patří.

Služebná zatím vedla Mráze tmavou chodbou až na sám konec obytného křídla.

Hraběnka Bricinová čekala v knihovně. V tmavomodrém kalhotovém kostýmu, s pečlivě načesanými vlasy a decentním líčením na pobledlých tvářích ztělesňovala ideální vzor ženy, která ze stárnutí dokázala udělat přednost.

Vždy se mu líbila, i teď, když jim oběma táhlo na sedmdesátku. A možná ještě víc než dřív. Bylo to logické. Jako zkušený starožitník dokázal její zrající půvab náležitě ocenit!

V duchu se tomu nápadu zasmál.

Podala mu ruku na pozdrav. „Podařilo se?“

V tónu, kterým tu strohou otázku pronesla, rozpoznal jistou netrpělivost a trochu nervozity. Na tom fragmentu jí muselo opravdu záležet. Nechápal proč.

Sáhl do tašky pro kožené desky. Položil je na stůl a opatrně rozevřel. Uvnitř leželo na sobě několik popsaných stránek.

Bricinová ožila.

Mráz měl pocit, že hraběnka manuskript nevidí poprvé. Netušil, odkud by ho mohla znát. On sám o něm nenašel sebemenší zmínku. Znal jen stručný popis z katalogu aukční síně. A i na ten ho ostatně sama upozornila. Už dlouho pro ni pídil po tajemných, těžce srozumitelných textech. Občas objevil skutečné unikáty, ale Bricinová se pro ně nikdy nerozhodla. Proč je teď tak nadšená?

„Promiňte mi mou zvědavost, paní hraběnko, ale za celá ta dlouhá léta jste si nekoupila ani jeden z těch zajímavých alchymistických a magických spisů, které se mi pro vás podařilo najít. A teď vydáte tolik peněz za něco, o čem nikdo neví, co to vlastně je.“

„Vrtochy stáří.“ Obdařila ho vlídným úsměvem.

Mráz nevěřil, že to myslí vážně.

Nemyslela.

„Prostě mám pocit, že ten text nějak souvisí s naším rodem. A víte přece, jak mě zajímají bílá místa v historii mých předků.“ Na zlomek vteřiny položila svou dlaň na jeho ruku. Jen tak, aby zaplašila jeho zvědavost, a přitom nebyla důvěrná.

„Ano, vím.“

„Někteří Bricinové po sobě zanechali mnoho nevysvětleného, zvláště ti, kteří žili na počátku 17. století.“

„Černý rukopis pochází z té doby, to se nedá zpochybnit,“ ujistil ji. „Ale je to jen fragment. Úvodní část schází.“

„Tím se netrapte. Jsem vám zavázána i za těch pár stránek.“

* * *

Lorenová se vrátila na hotel, vyzvedla klíč od pokoje a těšila na sprchu. Cestou od výtahu zaslechla zpoza dveří vzrušený hlas: „Ne, ne, na mé švýcarské konto nic neposílejte. Vyzvednu si peníze v hotovosti, tak jak jsme se domluvili.“ Hirsch telefonoval s pracovníkem aukční síně.

Počkala, až zavěsí, zaklepala a bez vyzvání vešla dovnitř.

Hirsch v bílém froté županu stál u okna. Jeho velké tmavé oči nadšeně zářily, pluly jako ostrovy štěstí uprostřed oceánu hladce vyholených tváří a lebky.

„Tak co, spokojen?“ ujistila se.

Popošel k ní blíž a lehce ji vzal za ruku. „Především jsem spokojen s vaším skvělým výkonem, slečno Lorenová.“

„Já přece podávám samé skvělé výkony,“ prohodila dvojsmyslně.

„A já je, doufám, umím náležitě ocenit.“ Políbil ji na tvář.

Líbilo se jí, že je galantní, i když nemusel. Pracovala pro něj, spala s ním, ale nemilovala ho. On ji také ne. Ale dobře platil.

„Ten manuskript koupila nějaká hraběnka Bricinová. Žije na záměčku u Blanska,“ sdělila mu, co zjistila.

„To bude ona.“ Přitáhl Lorenovou blíž k sobě. „Pokud vše klapne, nepřijdete zkrátka má milá.“

Vůbec netušila, co má za lubem, jakou partii s tím manuskriptem rozehrál. Věděla jediné. Hirsch šel vždy jen po tom, co opravdu stálo za to. Ostatně svým zájmem o ni to jasně dokázal.

* * *

Hraběnka Bricinová cítila stále silnější vzrušení. Otáčela stránkami Černého manuskriptu. Jednu po druhé pečlivě zkoumala. Poznávala styl písma i ilustrací a byla si naprosto jistá, že se nemýlí. Nezvratný důkaz mohla získat hned, co Mráz odjel. Così ji nutilo přímo masochisticky prodlužovat napětí, oddalovat okamžik závěrečné zkoušky, tu chvilku, na kterou tak dlouho čekala.

Konečně vstala od stolu. Přešla k trezoru, odemkla ho a vydala ven ploché pouzdro. Na jeho dně leželo několik stránek rukopisu. Vzala je, otočila titulním listem dolů a položila na stůl vedle Černého manuskriptu.

Nebylo pochyb. Obě části patřily k sobě. Skoro čtyři sta let byly rozděleny. Celý ten čas vlastník jedné poloviny nevěděl, kde je ta druhá. Až teď se opět setkaly.

Bricinová hleděla na rukopis v posvátném vytržení. První důležitý krok má za sebou. Nyní se pokusí rozluštit text, který byl podle tradice rozdělen tak, aby mu neporozuměl nikdo, kdo nemá obě části. Přisunula je těsně k sobě. Letmo přečetla poslední stránku svého oddílu a pak pokračovala na první stránce koupené části.

Zamrazilo ji.

To, co zjistila, jí dalo zapomenout na elitní vzdělání a přísnou výchovu šlechtičny. Z urozené dámy se stala rozlícená dračice. „Kurva!“ zařvala. „Co je to za bordel!?!“

5

Na faře zůstala s děkanem Tomským jen Katka.

Armín odjel už před polednem do Brna za doktorkou Bakovou.

Hospodyně donesla kávu.

Tomský listoval v Bibli. „Vzpomněl jsem si na jedno své kázání z knihy proroka Ezechiela. Třeba nám pomůže. Poslouchej.“ Našel pasáž, kterou zmiňoval, a začal číst: „Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a označ znamením na čele muže, kteří vzdychají a sténají nad všemi ohavnostmi, které se v něm páchají.“

„A to znamení?“ Katka předem znala odpověď.

„Mělo v starokanaánském písmu podobu písmene tav. Vypadalo stejně jako znak na lebkách.“

„Co z toho vyplývá?“

„Že těch dvanáct mohli být lidé, kteří se nechtěli smířit s náboženskými poměry své doby. Možná jen kritizovali a možná se pokusili o změnu. Každopádně neuspěli a za svůj postoj zaplatili životem. Ostatky potom kdosi označil symbolem, který upozorňuje na jejich společný odpor.“

„Ale to by do hry vracelo české pány.“

„Anebo jinou skupinu umučených.“

„V Křtinách k žádné hromadné popravě nedošlo.“

„Nebo o tom nevíme. Všechny písemnosti z té doby shořely při požáru fary.“

„A jiné zdroje?“ Katka se od Armína naučila nevzdávat. Vždy stálo za pokus pátrat po dalších stopách.

„Možná se něco dochovalo na zámku. Kastelán Franek sbírá místní pověsti. Ale těžko říct, čemu se dá věřit.“

Od vchodu se ozval zvonek.

Tomský šel otevřít.

Kdosi vešel dovnitř a zůstal stát na konci krátké domovní chodby.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Návrat Strážce duší*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.